

[Dahlgaard.]

Regeringens og Venstres Side undlade at respektere Parikronen paa de militære Budgetter? Saaledes kunde jeg blive ved. Her er det centrale. Det, der foregik her i Folketinget i Gaar, var, at den første Termin i denne Betalingsperiode var inde; der forfaldt 13 Mill. Kr. til Betaling, og de blev betalt af Partiet Venstre, men jeg ved ogsaa, at alle i denne Sal havde et levende Indtryk af, at en betydelig Del af Venstre mente, at denne Betaling var lige ved Grænsen af, hvad Ministeriet Madsen-Mygdal er værd. Nu gaar vi frem mod de næste Terminer. Om deres Forløb er det ikke Tid at tale i Dag, men det har forekommet mig rigtigt ved denne Sags Behandling at erkende og klarlægge den Forandring, der er foregaaet gennem det sidste Aar, som politisk nødvendigvis — hvis den Politik, der i Øjeblikket har Flertallet i dette Ting, skal føres videre — maa give sig Udslag i, at dette Forslag begravnes i Udvalget, men at til Gengæld den konservative Politik paa alle andre Omraader sejrer i denne Sal.

Fraenkel: Naar det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har Ordet i en i og for sig vigtig Sag, bliver man altid ked af, at han i Løbet af ganske faa Minutter kommer ind i en hel Række Smaatterier, om jeg saa maa sige, bl. a. partipolitiske Overvejelser, hvor han med den Suffisance, der er ham egen, og som vel ikke kan undværes hos noget Medlem af det ærede Parti, udtaler sig om Ting, han ikke ved og ikke kan vide det allermindste om. Hvis et ulykkeligt Tilfælde havde bevirket, at den Fremstilling, det ærede Medlem gav af, hvad der skulde ligge i det konservative Folkepartis Politik, var rigtig, vilde jeg have sagt til mig selv: Han maa jo have siddet et eller andet Sted og hørt paa Partiforhandlingerne. Men til Trods for den overordentlige Suffisance, med hvilken det ærede Medlem talte om, hvad vi havde forladt, hvad vi var i Færd med at forlade, hvad vi agtede, og hvad baade det ene og det andet betød, havde det dog ingen som helst Forbindelse med, hvad vi har foretaget os her. Det er beklageligt, fordi det er et overordentlig vigtigt Spørgsmaal, vi behandler, at hele Interessen for det ærede Medlem efterhaanden kommer til at dreje sig om disse Ting, og jeg beklager det i dobbelt Grad, fordi det ærede Medlem er Nationaløkonom, og fordi det, det her drejer sig om, er et nationaløkonomisk Spørgsmaal af stor Betydning. Nu vil jeg ærligt tilstaa, at jeg anser det for fuldstændigt haabløst at optage en Diskus-

sion med det ærede Medlem Hr. Dahlgaard paa Toldspørgsmaalets Omraade. Naar en Hjerne overfor et bestemt Spørgsmaal er støbt i Staal, en Gang for alle er indstillet paa en bestemt Maade, saa er der ikke noget at gøre ved det, saa gaar Tankeretningen sin bestemte Vej, og den kan selvfølgelig ikke ændres. Det er saaledes ikke af Hensyn til det ærede Medlem, at jeg ønsker at fremdrage et enkelt Punkt af hans i Forhold til hans politiske Udtalelser meget faa økonomiske Udtalelser, men jeg vil gøre det, fordi det indeholder en Sætning, som i tidligere Tider, i gamle Dage, i den Tid, som den højtærede Handelsminister holder saa stærkt i Hævd, er imødegaaet saa mange, mange Gange herfra, men som i den senere Tid — om det er, fordi man er blevet træt af det, det kan man jo blive, naar man stadig skal gentage det samme, naturligvis dog ikke det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, ingen Radikal selvfølgelig, men andre Mennesker kan undertiden blive trætte af at blive nødsaget til at sige detsamme —, som i den senere Tid, siger jeg, stadig gaar igen. Det er en Paastand, som er kommet frem i den senere Tid, og den bliver sjælden modsagt, men jeg vil nu have, at den skal modsiges her. Det er Paastanden om, at det at lægge Told paa eller forhøje Tolden for en Vare med absolut Sikkerhed skulde fordyre denne Vare i Indlandet. Det kom ogsaa frem i det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Udtalelser, hvor han siger:

„Det er umuligt at dømme om, hvilken indirekte Skade der kan ske ved et Toldpaalæg, som maaske kan fremme Arbejdslejligheden i det Fag, for hvilket det gælder.“

Jeg noterer allerede her en betydelig Indrømmelse fra det ærede Medlems Side, idet han dog forudsætter den Mulighed, at et Toldpaalæg virkelig i et enkelt Fag kan forhøje Arbejdslejligheden. Men saa siger det ærede Medlem: Har det videre Virkninger, saa ødelægger det igen for andre Fag derved, at det gør Købedygtigheden saa meget mindre, altsaa gør det umuligt for Mennesker med en bestemt Indkomst at købe andre Varer; det forudsætter jo igen, at Tolden altid skal fordyre Varen. Hvis det ærede Medlem overhovedet saa sig om i det praktiske Liv, vilde jeg sige: Se dog en Gang væk fra Bøgerne, se ned i selve Livet, De behøver ikke at gaa mange Skridt hen ad Gaden, saa er De sikker paa at finde Varer, paa hvilke der hviler Told, men som man med fuldkommen Sikkerhed kan sige, at denne Told ikke fordyrer.

Lad mig tage — jeg beder ærede Landbrugere tilgive mig — lad mig tage Oste-